

Storöring i Parkajoki

Av Petri Liljeroos

Barbackavadning, som Kalle brukar säga.

Storöring i Parkajoki

Den eleganta fiskaren brukar jag kalla honom. Han lystrar till namnet Kalle men heter egentligen Lars Karlsson. Hur många är inte milen vi suttit tillsammans åkandes härs och tvärs i vårt kära Jämtland, spanandes efter vitrullande forsar? Det var Kalle som introducerade mig i flugfiskets underbara värld. Tålmodigt lärde han mig alla de hemligheter han gått och burit på. Kalle var och är fortfarande min mästare samt gode vän. Träffar ni honom vid någon lägereld längs en älvstrand, passa då på att njuta av hans målande berättelser om stridiga harrar och blixtsnabba öringar.

Det finns en speciell öring som spökar i hans drömmar var och varannan natt. I skiftet mellan juni och juli 2005 befann vi oss i östra Norrbotten några mil ovan Pajala, fiskandes i den legendariska havsöringsån Parkajoki. Indränkta i beckolja kämpade vi oss fram i den manshöga vegetation av vide som kantade ån. Kalles tränade blick

upptäckte en rörelse i vattnet längst in i en 90 graders böj eller det var mer som en liten vik. Flugan, en Ponderosa bunden av mig i rosa minnhår, placerades med största precision fyra meter ovanför ståndplatsen. Bara någon sekund senare sög det till hårt i Kalles harrspö i klass 3. Hugget var våldsamt, men fiskaren var beredd.

När man minst anar det kommer hugget som alltid funnits i drömmarna.

Nu visade det sig att det var lite väl våldsamt för ett såpass lätt spö. Backinglinan rusade ut genom de små delikata spöringarna med ett högt vinande. Kalles ansiktsuttryck hade förvandlats från avslappnat till ansträngt i ett ögonblick, det var verkligen fisk på. Minuterna tickade iväg men fisken visade inga som helst tecken på avmattning utan girade tvärt längs åns hela bredd. Efter stor kalabalik började så centimeter för centimeter av fluglinan lindas upp på rullen. Vi hade en håv med oss, en harrhåv, vi var ju ute på harrfiske. Försiktigt närmade jag mig fisken med fångstgarnet i högsta hugg. När jag till slut fick en skymt av öringen tittade jag på håven och insåg att det var lönlöst att ens försöka. Möjligheten att få in denna bjässe i lillhåven fanns inte. Svordomarna osade när Kalle beordrade mig att ändå försöka. Jag förstod honom så väl men fisken måste landas vid stranden.

– Det kommer inte gå bra det här, hann Kalle kväka fram innan öringen spratt högt upp i luften.

Den bände med kroppen så att vinddraget av den enorma stjärtspolen hördes innan kroken lossnade. Fluglinan pös formligen ihop och landade som en serpentin på vattnet.

Vi gjorde upp en eld, grillade spiralkorv vilken vi sköljde ner med nykokt kaffe. Kalle var tyst hela tiden, aptiten var minimal, jag såg hur han led. Det fanns för mig inget

att säga, ingenting kunde göra det bra igen. Lars "Kalle" Karlsson fiskade inget mer den natten, han satt bara tyst. Jag tänkte att om några timmar återfår han säkert färgen i ansiktet igen, kanske kommer talförmågan också tillbaka. Jag vet hur den här tomheten känns, hur den vrider om i ens inre. Tårarna trycker på, men inte ska en karl gråta för en förlorad fisk, han ska bara inte det. Men klumpen i halsen finns där även om vi inte erkänner det. Kampen med storöringen i Parkajoki finns inspelad i rörliga bilder, om än i dålig kvalitet. Varje gång vi tittar på filmen blir Kalle så där tyst en bra stund efteråt. Han har ännu inte skrattat åt eländet, kanske gör han aldrig det. En sak jag är säker på är att hans dotter, när hon blir lite äldre, kommer få se filmen att antal gånger.

Senare samma vecka kom den gamla vanliga Kalle tillbaka. Vi satt på verandan utanför stugan i Kaalamakoski och njöt av sommarens härliga dagar. Leendet och skrattet var tillbaka. Öringen är kvar och nästa gång vi fiskar i Parkajoki vet jag vart Kalles steg kommer att föra oss.

Kalle trakterar även luftgitarren med bravur.

Harrarna i jämtländska Hårkan brukar var välväxta.

Ofta kommer Hårkan på tal när vi har våra sittningar. Hårkan är en förnämlig skogsälv i Jämtland. Med sitt källflöde i norska Rengen snirklar den sig ner genom västra Jämtland tills den hittar sitt utlopp i Indalsälven, nära tätorten Lit i Östersunds kommun. Fiskeplatserna är många men vissa är mer intressanta. Jag tänker då på Hovdet vid Hotagsströmmen, Lövsjöströmmen, Edsforsen, eller Högfors. Tyvärr är älven ett offer för vår ständiga jakt efter elektricitet. Betongfundament bryter det naturliga fallet under resans gång. Ändå finns dessa pärlor som huserar harr och öring av betydande storlek. Kalle, som har fiskat dessa vatten sedan barnsben, känner till de absolut bästa platserna. En del undangömda eller rättare sagt bortglömda för den breda massan.

Flugbinding med Hårkan svepandes utanför fönstret.

Flugbindning i en stuga vid älvkanten, kan det bli bättre, kan det bli mer trovärdigt? Här befinner vi oss i Härkan Lången jakt och fiskes vip-stuga vid Oxforsen . Ingen har lärt mig så mycket som denne mästebindare. Av lite och ingenting kan Kalle få fram flugor som fiskar mycket gott. Hans favorit har sedan länge varit Européa 12. Han binder den gärna på en långskaftad krok i storlek 10 eller ibland 8. Stor krok stora fiskar brukar han alltid säga. Med facit i hand så stämmer det. Ingen får så många eller så stora fiskar som Kalle, han kan verkligen fiska sina flugor. Genom alla år har han bevisat sin tes med råge. Även om jag fiskar med en av hans flugor händer inget speciellt, det är tekniken som avgör. Men det vore konstigt om så många års erfarenhet inte gav utslag.

Kalle fiskar Harr i laxparadiset Kaalamakoski.

Det har snart gått två år sedan vi svingade våra spön norr om polcirkeln. Kalle fick en dotter just för två år sedan och självklart får hon hans totala uppmärksamhet. Det är svårt att fiska mycket och samtidigt hinna med familjen. När jag pratar om att fiska mycket uppfattar nog många det hellre som extremt. Mitt behov att stå vid laxälven har ökat i rasande takt sedan 2002 , det var då jag förvandlades till en laxgalning. Barnen är stora och jag är singel. Dessa två faktorer ger mig det ut-

rymme jag behöver för att stilla mina lustar. Döttrarna hänger faktiskt med mig på det långa sommarfisket vid Kaalamakoski. Inte hela sommaren men väl 4-5 veckor. Jag förstår Kalle, familjen först sedan fiske, så ska det vara. Jag har ingen statistik men inom laxfisket i allmänhet och flugfisket efter lax i synnerhet finns det män som väljer fisket före familjen. Skilsmässor blir oundvikliga när intresset för laxen övergår till mani. Det skulle inte behöva bli så drastiskt men krafterna är ofta för starka. Jag vet många gubbar som sitter i båtarna på sjön eller i älven mest hela dagarna fast det är ofta av andra anledningar. Det är skönt att vara lite för sig själv ibland, eller

Veli och jag.

hur.

Rökt harr på knäckebröd är många's favorit, naturligtvis är det också Kalles favorit. Allra godast blir mackan om det är Kalle som fångat harren och att vi andra inte fått något. Kalle hävdar bestämt att det är så. Nu händer det ganska ofta så vi har valt att tro på honom. Jag fick en gång ett recept av Gunnar Westrin på hur man gravar harr. Om jag minns rätt var det av yttersta vikt att harren var fångad på torrfluga, endast den är god nog att grava.

”